

John Flanagan

DE GRIJZE
JAGER

DE WOLVEN VAN ARAZAN

GOTTMER

Haarlem

ARALUEN, PICTA EN CELTICA

HOOFDSTUK I

De drie broers waren al vanaf het moment dat de zon zijn eerste stralen over de oostelijke heuvels had geworpen hard aan het werk. Nu zakte hij langzaam weg achter de kliffen in het westen. Oene Jonssen, de oudste van de drie broers, rechtte kreunend zijn rug en steunde even op de steel van zijn schoffel.

‘Voor vandaag is het wel genoeg geweest,’ zei hij.

Doodmoe keek hij om zich heen naar het veld waar hij en zijn broers de hele dag op hadden gewerkt. Het was arme grond, hard en vol stenen, en dus moeilijk te bewerken. En het werk werd ook niet verlicht door de kwaliteit van hun materiaal. Het metaal van zijn schoffel was zacht en boog bij de geringste weerstand om. Oene keek even naar het blad van zijn schoffel. Tot zijn afgrijzen zag hij in de onderrand daarvan drie nieuwe butsen, en aan de zijkant een stuk dat helemaal was dubbelgeklapt. Die moest hij vanavond weer helemaal uitdeuken en rechtslaan, omdat hij er anders morgen niet mee kon werken. Het veld was niet zo groot, maar hij vermoedde dat ze toch nog wel twee dagen lang geulen moesten graven, stenen moesten verwijderen en de dunne bovenlaag moesten omploegen voordat ze hun bonen konden inzaaien.

Hij haalde zijn schouders op. Het viel niet mee om in Celta als boer het hoofd boven water te houden. De bodem was geschikter voor mijnbouw. Maar in hun grond zat geen ijzer

of zilver, dus hadden ze de keuze tussen het verbouwen van gewassen of verhongeren.

Gjalt en Durk, de jongere broers van Oene, legden het werk neer. ‘Die stomme bodem hier,’ mopperde Gjalt. Hij schopte een steen weg die vlak bij zijn voeten lag en keek hoe die een eind weg rolde. ‘We zijn weer urenlang, dagenlang bezig om alles om te ploegen, en waarvoor?’

Geen van zijn broers gaf antwoord, dus deed hij het zelf maar. ‘Voor bonen. Bonen! Wie leeft er nou alleen op bonen?’

Durk haalde zijn schouders op. ‘Nou ja, wij dus.’

Gjalt was de jongste broer en hij was van de drie ook het meest humeurig. Oene en Durk hadden geleerd om het leven te accepteren zoals het zich aandiende. Ze wisten dat klagen over hun lot een verspilling van tijd en energie was. Het leven kwam zoals het kwam, en al het klagen van de hele wereld veranderde daar niets aan. Hun vader was op tamelijk jonge leeftijd overleden, uitgeput als hij was door het zware werk om voor zijn gezin te zorgen. De drie broers konden het werk in elk geval met z’n drieën verdelen.

‘Kom, we gaan,’ zei Oene, terwijl hij een arm om de schouders van zijn jongste broer sloeg. ‘Mama zit vast al te wachten met het eten.’

‘Bonensoep,’ bromde Gjalt boos. Maar bij de gedachte aan eten begon zijn maag wel te knorren. Ze hadden tussen de middag een halfuurtje gestopt om wat te eten – een maaltijd van brood en kaas, weggespoeld met wat aangengd bier. Ontbijt was er niet van gekomen. De boerderij leverde maar twee maaltijden per dag op, allebei eenvoudig en zonder een greintje opsmuk.

‘Bonensoep, brood en kaas,’ somde hij mopperend hun complete dagelijkse dieet op. ‘Daar kan een mens toch niet op leven? De mijnwerkers eten twee keer per week vlees, en op de andere dagen krijgen ze in elk geval nog pap.’

‘Dat zeggen ze, ja,’ antwoordde Oene. Hij was er niet zo zeker van dat hij de mijnwerkers uit hun dorp, Poddranyth, wel kon vertrouwen als ze vertelden wat ze allemaal te eten kregen. Mijnwerkers stonden bekend om hun leugenachtigheid. Maar goed, hij vermoedde wel dat ze het beter hadden dan zijn broers en hij.

‘Ik denk dat we over twee dagen met inzaaien kunnen beginnen,’ zei hij, in de hoop van gespreksonderwerp te veranderen.

‘Twee dagen!’ mopperde Gjalt verder. ‘Nog twee dagen spitten en hakken en schoffelen. Als we een ezel en een ploeg hadden zouden we twee keer zo snel klaar zijn.’

‘Maar die hebben we niet,’ zei Oene op zo mild mogelijke toon.

Maar er was meer nodig om Gjalts geweeklaag te stoppen. ‘David Davids heeft ze allebei. Hij kan ze toch wel aan ons uitlenen?’

David Davids was een andere boer uit Poddranyth. Maar Davids had drie akkers, alle drie met vruchtbaardere bodem dan het stenige stukje grond dat de drie broers moesten bewerken. Hij haalde daardoor een rijkere oogst binnen en kon het zich veroorloven een deel ervan aan de mijnwerkers uit het dorp te verkopen.

‘Daar zouden we voor moeten betalen,’ zei Durk somber.

Gjalt wond zich onmiddellijk weer op. ‘Ja, hij zou ons zeker laten betalen. En veel ook! Ik kan me niet voorstellen dat hij ons iets uitleent om ons te helpen. Zo is hij niet.’

‘Waarom zou hij ook?’ vroeg Oene. ‘Een ezel heeft maar één leven. Bovendien is de kans groot dat zijn ploeg op onze akker vol stenen beschadigd raakt. Dan heeft hij toch groot gelijk dat hij ons er geld voor vraagt?’

Gjalt begreep dat daar weinig tegen in te brengen was. Maar het bleef hem dwarszitten dat zijn broers het leven dat zij samen leidden zo gelaten accepteerden. Terwijl ze van hun

akker naar het dorp sjokten wierp hij een boze blik achterom, op de half omgeploegde, rotsige bodem. Het was twee kilometer naar het dorp, voornamelijk heuvelopwaarts. Hun lange schaduwen liepen voor hen uit en golfdén merkwaardig over de ongelijke grond.

Oene zuchtte. Hij was blij dat Gjalt eindelijk was opgehouden met zijn gemopper. Het was elke dag hetzelfde liedje. Zijn broer begon te klagen en klaagde net zo lang door tot hij besepte dat hij daar geen stap verder mee zou komen. Het was hun lot om de rotsige akker te bewerken, er met hun gebrekkige materiaal in te hakken en te ploegen, er elk seizoen nieuwe gewassen in te planten en te leven van wat ze hier teelden. Ze hadden de akker en drie geiten, die genoeg melk voor hun kaas opleverden, en nog wat extra om te kunnen ruilen voor meel. Verder had hun moeder zes kippen die een bescheiden aantal eieren gaven, en een heel enkele keer verscheen een van de kippen gebraden of gekookt op tafel.

En zo verliep het leven van een boer in Poddranyth: een eentonig, zich dagelijks herhalend patroon van loodzwaar werk, met voortdurend zeurende honger en verpletterende vermoeidheid.

Het leverde weinig vreugde op, maar zo was het nu eenmaal. En Oene wist dat anderen het nog moeilijker hadden dan de Jonssens. Uiteindelijk zou Gjalt dat ook wel begrijpen en accepteren.

Ze volgden het pad over een heuvel. Aan de ene kant van de smalle weg liep het terrein via een kleiachtige helling steil af naar een dal. Aan de andere kant klom het landschap langs bleke rotsen omhoog. In de verte, op ongeveer een kilometer afstand, zagen ze de verzameling grijze huisjes die samen Poddranyth vormden. Het waren er flink wat, allemaal gebouwd van steen en verweerd hout. De kieren in de bobbelige muren waren aangesmeerd met modder, die daarna was

gedroogd en nu zorgde dat de ergste kou niet naar binnen drong. De schuine daken waren gedekt met leien en uit de meeste schoorstenen kringelde rook omhoog.

‘Bijna thuis,’ zei Oene, en er klonk onmiskenbaar opluchting in zijn woorden door. Thuis was het tenminste warm, en dat was voor de afwisseling ook weleens lekker. Zijn kleren waren drijfnat van al het zweten van die dag, en in de avondwind had hij het daardoor nu tamelijk koud. Als mama’s kippen vandaag wat extra eieren hadden gelegd konden ze die in de kleine dorpstaveerne misschien inruilen voor een kan bier. Dat kon maar zelden – de kippen kregen net zomin genoeg te eten als de drie broers – maar erop hopen kon nooit kwaad. Misschien kon hij...

De gedachten aan huiselijk comfort werden onderbroken door een laag, bloedstollend gegrom. In een instinctieve reactie op het geluid gingen zijn nekharen op slag overeind staan. Hij stopte en keek om zich heen. Hij zag dat zijn broers ook waren gestopt.

‘Wat was...’ begon Gjalt, maar Durk stootte hem aan met zijn elleboog om hem tot stilte te manen.

De drie broers gingen onwillekeurig wat dichterbij elkaar staan. Ze pakte hun schoffels iets steviger beet en hieven ze een stuk omhoog, niet om neer te laten dalen op een akker maar als een primitief wapen. Ze stonden met hun ruggen tegen elkaar en speurden de omgeving af naar de bron van dat dreigende geluid.

Het weerklonk nogmaals, nu nog wat harder. Er zat beslist een uitdagende ondertoon in, alsof het een reactie op de schoffels van de drie mannen was. Opnieuw bevroor het bloed in de aderen van de drie broers zo ongeveer.

‘Kijk,’ zei Oene, en hij gebaarde naar de rots boven en achter hen.

Vijf meter boven het pad liep een smalle richel over de glin-

sterende rotswand. Erop zat, op zijn hurken, een angstaanjagend gevaarte.

Hij was zeker drie meter lang, stond op vier poten en had een schofthoogte van minstens anderhalve meter. Zijn voorpoten waren langer dan de achterpoten, waardoor hij er een beetje gebocheld uitzag. Hij had een kop en het algemene uiterlijk van een wolf, maar ze hadden van hun leven nog nooit zo'n grote wolf gezien. Zijn krachtige schouders stonden gespannen en de haren van de dikke vacht om zijn nek stonden recht overeind, waardoor zijn verschijning nog groter leek dan hij was.

Hij had over zijn hele lijf een dikke, klittende vacht – overwegend grijs, maar met verschillende zwarte vlekken. Vanaf zijn linkerschouder liep er een zwarte streep over zijn voorpoot naar beneden.

Terwijl de drie broers doodsbang naar boven keken opende het gevaarte zijn reusachtige kaken, waardoor hij zijn lange, gelige tanden ontblootte. Opnieuw weerklonk er gegrom, harder nu, en nog dreigender. Zijn gele ogen zochten een weg naar beneden, naar het pad waar de broers verstijfd van angst toekeken.

'Lopen... héél langzaam,' zei Oene zachtjes, waarop ze, ter verdediging dicht tegen elkaar aan gekropen, voetje voor voetje bij het beangstigende schepsel vandaan bewogen. Maar ze waren nog maar nauwelijks in beweging of het monster tilde zijn kop op en begon uitdagend naar ze te bulderen.

'Stop!' zei Durk, en ze bleven weer stokstijf stilstaan. Het schepsel liet zijn kop zakken en de oorverdovende schreeuw nam wat in kracht af, tot een laag, dreigend gegrom. Het zocht nogmaals de rotswand af, op zoek naar een begaanbare route naar beneden, naar de drie broers.

Het zette een stapje naar beneden en vond een plek om een voorpoot neer te zetten. En daarna nog een.

De drie boeren kwamen weer in beweging en schuifelden een klein stukje verder. Bij die beweging richtte het monster zijn kop weer op en ontblootte het opnieuw zijn enorme tanden. Het dreigende gegrom weerhield de drie ervan zich nog verder te bewegen. Terwijl ze stopten deed het schepsel weer twee stappen naar beneden. Zijn poten, met zware klauwen, vonden houvast op de steile rotswand op plaatsen waar dat onmogelijk leek.

‘Wat is dat?’ fluisterde Gjalt. Zijn keel was kurkdroog van angst.

‘Een reuzenwolf,’ legde Oene uit. Ook hij durfde alleen maar te fluisteren. Een reuzenwolf was een dier uit mythen en fabels, een dier dat in een eerder tijdperk thuishoorde. Als kind had Oene rond het kampvuur wel verhalen gehoord over deze enorme, levensgevaarlijke moordenaars. Maar naarmate hij ouder werd, was hij ervan overtuigd geraakt dat de verhalen over deze reuzenwolven niets anders waren dan dat: verzinsels, fabels en mythen. Reuzenwolven bestonden niet echt. Misschien hadden ze vroeger bestaan, maar dan waren ze nu al eeuwenlang uitgestorven.

Maar toch stond er één pal tegenover ze. Een heel erg levende.

Oenes knieën knikten terwijl hij zag hoe de reuzenwolf verder naar beneden kwam. Met een laatste sprong overbrugde het roofdier de laatste twee meter naar het pad, waardoor het recht achter ze stond. Oene had het gevoel dat zich een ijzeren vuist om zijn hart klemde. Het dier zette een paar stappen in hun richting. De afstand was nu nog hooguit een meter of tien. Zijn blik vol haat en woede richtte zich op de drie broers. Het dier deed zijn bek weer een stuk open, waardoor het zijn gele tanden ontblootte en er kwijl op het pad droop. Hij boog zijn kop iets voorover, zijn staart zwiepte dreigend heen en weer, en zo kwam hij stapje voor stapje op ze afgelopen.

Oene voelde dat hij van angst ineens heel nodig moest plassen, maar hij wilde dat per se niet laten merken. Hij wist op een of andere manier dat het tonen van zijn doodsangst zijn einde zou betekenen. De gebutste schoffel in zijn hand was bepaald geen geschikt wapen om zich mee te verdedigen, maar hij zwaaide er toch maar mee naar het vreselijke dier, dat langzaam, maar heel zeker steeds dichterbij kwam. Hij had het gevoel dat hij nu elk ogenbl...

‘Rennen!’ riep Gjalt, die het niet meer hield van de spanning. En terwijl hij dat riep draaide hij zich om en rende hij zo snel als hij maar kon over het pad richting Poddranyth. Een fractie van een seconde later deed Durk hetzelfde. Hij holde weg alsof hij door een wild dier achterna werd gezeten, wat in zekere zin ook het geval was.

Heel even stond Oene alleen tegenover het monster. Het beest was razend dat er twee mannen waren weggerend, en het hief zijn kop voor een woedend gehuil. Op dat moment keerde Oene zich razendsnel om en holde hij achter zijn broers aan.

Maar hij was ouder dan de andere twee, en zijn ledematen waren stijf. Zijn spieren deden pijn en waren moe van het harde werken op hun akker. Hij voelde het gevreesde schepsel razendsnel dichterbij komen, hoorde hoe de nagels van het beest over de harde bodem en de stenen van het pad krasten. Hij besefte dat hij geen schijn van kans had.

Een stukje voor hem hoorden Durk en Gjalt een lange, door merg en been snijdende kreet van hun oudere broer. De reuzenwolf had hem te pakken gekregen en op de grond gesmeten.

En toen werd het stil.

HOOFDSTUK 2

Will trok aan het touw waar de bungelende baal hooi aan vastzat, waardoor die als een slinger van een klok heen en weer ging bewegen.

‘Draai!’ riep hij.

Dertig meter verderop draaide Maddie zich om, zodat ze met haar rug naar de heen en weer slingerende baal hooi stond. In haar linkerhand droeg ze haar boog, met daarin opgelegd een naar de grond gerichte pijl.

Will wachtte enkele seconden en riep toen opnieuw: ‘Draai!’

Maddie draaide zich weer om. Tegelijk tilde ze haar boog op en trok ze de pees ervan naar achteren. Ze stelde haar blik scherp op de hooibaal, liet de beweging ervan even op zich inwerken en schoot.

De pijl overbrugde de afstand tussen haar en het doelwit en schoot met een doffe klap in de strak opgebonden baal hooi, een klein stukje links van de rode cirkel die in het midden ervan was geschilderd. Ze grijnsde naar haar mentor. Will trok één wenkbrauw op.

‘Niet slecht, hè?’ zei ze. Er zaten inmiddels al zes pijlen in de hooibaal, allemaal dicht in de buurt van de rode cirkel.

Will haalde zijn schouders op. ‘Je miste.’

Ze zette haar handen op haar heupen en keek hem verontwaardigd aan. Wat was hij toch een strenge meester. ‘Ik heb die hooibaal zes keer achter elkaar geraakt!’ protesteerde ze.

‘Ja, en je hebt de rode cirkel erop zes keer gemist,’ antwoordde hij rustig.

Maddie rolde met haar ogen. ‘Benieuwd of jij het beter kunt,’ daagde ze hem uit. Maar Will schudde zijn hoofd.

‘Jammer genoeg ben jij niet bezig om mij te leren boogschieten,’ verduidelijkte hij de situatie. Ze keek hem misprijzend aan, maar daar trok hij zich niets van aan. ‘Ik ben bezig het jou te leren.’

‘Dat is een lekker makkelijk smoesje,’ zei ze. ‘Ik dacht altijd dat het bij lesgeven hoort dat je af en toe voordoet hoe het moet.’

‘Wil je graag zien of ik het doelwit kan raken?’ vroeg hij op vriendelijke toon.

Ze knikte enthousiast. ‘Nou, dat zou ik zeker weleens willen zien,’ zei ze.

Will zuchtte en liep naar de streep vanwaar zij net had geschoten. ‘Nou goed dan,’ zei hij. ‘Omdat je zo aandringt.’

‘Dat doe ik zeker!’ reageerde ze. Ze legde haar boog neer en nam zijn plaats aan de zijkant van de geïmproviseerde schietbaan in. Ze bevonden zich in een stuk open veld naast hun huisje. De hooibaal hing aan een overhangende tak en zwaaide zo’n twee meter boven de grond zachtjes heen en weer. Aan de hooibaal zat een lang stuk touw vast dat naar de zijkant liep, naar de plek waar Will had gestaan en eraan had getrokken, waardoor het doelwit als een slinger heen en weer had bewogen. Maddie pakte het uiteinde van het touw. De hooibaal, met daarin haar zes pijlen, slingerde zachtjes nog een beetje na.

De plek waarvandaan ze schoten was een meter of dertig van het doelwit vandaan, in een rechte hoek op de lijn waarop de hooibaal heen en weer bewoog. Will liep erheen en spande zijn boog, waarvan hij het uiteinde in een lus achterop zijn laars haakte. Hij boog het twee meter lange stuk

taxushout over zijn rug en schouder. Hij nam zijn positie in en haalde uit de koker aan zijn riem een pijl, die hij met de achterkant op de pees zette. Maddie trok aan het touw, waardoor de hooibaal weer verder heen en weer begon te zwaaien. Will kneep zijn oogleden een beetje samen om de snelheid en de richting ervan nauwkeurig te kunnen beoordelen.

‘Draai!’ riep Maddie en Will draaide zich met zijn rug naar het doelwit toe. In zijn gedachten hield hij het beeld van de heen en weer zwaaiende hooibaal vast. Zodra hij de hooibaal de rug had toegekeerd gaf Maddie een extra ruk aan het touw, waardoor de slingering van de hooibaal veranderde. Die bewoog nu ook schuin van voren naar achteren in plaats van uitsluitend heen en weer.

‘Draai!’ riep ze weer. Will keerde zich om, hief zijn boog en trok de pijl naar achteren.

Hij had op het punt gestaan om instinctief te schieten, op basis van wat hij zich had ingeprint, maar zag op het laatste moment de verandering in de beweging. Waar de hooibaal voorheen gewoon heen en weer slingerde maakte die nu een ingewikkeldere beweging, niet alleen van links naar rechts, maar ook van voren naar achteren. Hij kneep zijn oogleden samen, taxeerde de nieuwe situatie en schoot.

De pijl vloog door de lucht en belandde in de hooibaal, op handbreedte van het midden van de rode cirkel. Door de klap tolde de hooibaal ineens alle kanten op. Maddies verwachtingsvolle grijns verdween als sneeuw voor de zon.

Will keek haar onbewogen aan. ‘Je speelde vals,’ zei hij.

Ze haalde geërgerd haar schouders op. ‘Jij zegt zelf altijd dat er in tijden van oorlog geen valsspelen bestaat. Dat het alleen maar om winnen gaat.’

‘En winnen heb ik gedaan,’ stelde hij vast. Hij deed alsof het hem stoorde wat zij had gedaan, maar eigenlijk was hij

blij dat ze had geprobeerd hem om de tuin te leiden. Dat was heel erg Jager-achtig, vond hij. ‘Wil jij het nu nog eens proberen?’ vroeg hij.

Maar Maddie schudde al van nee voordat hij uitgesproken was. ‘O nee, geen sprake van,’ zei ze.

Ze begreep maar al te goed dat hij de hooibaal dan ook andere bewegingen zou laten maken en het haar dus nog moeilijker zou maken. Ze wilde een beetje zuinig zijn op haar record, dat al haar zes pijlen de hooibaal hadden getroffen, ook al was geen van die zes in de rode cirkel terechtgekomen. Ze was tevreden met haar resultaten, maar ze nam zich wel voor het bij een volgende oefensessie beter te zullen doen.

Will kon een klein glimlachje nu niet meer onderdrukken. ‘Heel verstandig,’ zei hij, waarmee hij haar vermoedens omtrent zijn bedoelingen bevestigde.

Trek en Bumper stonden bij de veranda van hun huisje en bekeken de activiteiten van hun meesters belangstellend. Trek, de oudste van de twee, hief zijn hoofd en schudde zijn manen, en hij maakte daar bij wijze van waarschuwing een laag, grommend geluid bij. De twee Jagers richtten hun blik onmiddellijk op het pad dat door het bos van kasteel Redmont naar hun boshut voerde.

‘Er komt iemand aan,’ zei Maddie.

Will knikte. ‘Het is goed volk,’ zei hij. Trek had hem wel een ander signaal gegeven als er een onbekende of een vijand op komst was. Hij nam aan dat Halt in aantocht was, en dus was hij nogal verbaasd toen hij een andere figuur in een mantel op een roodbruine merrie tussen de bomen vandaan zag komen.

‘Gilan!’ zei hij. ‘Wat brengt jou naar Redmont?’

Will en Maddie liepen naar de nieuwkomer toe om hem te verwelkomen. De drie paarden, Trek, Bumper en Bles,

begroetten elkaar met wat goedmoedig gegrom. Ze kenden elkaar al jaren.

De Jagercommandant zwaaide soepel uit het zadel. Bij ieder ander had hij gewacht tot hij daartoe werd uitgenodigd, maar Gilan en Will waren goede vrienden en hij wist dat hij welkom was. Hij keek om zich heen en zag de hooibaal, nog altijd heen en weer slingerend, en vol met pijlen.

Hij knikte goedkeurend. 'Lekker schietoefeningen aan het doen, zie ik.'

Will wierp een korte blik op de schietbaan. 'Ja, we hebben schieten op bewegende doelen geoefend,' zei hij.

Gilan bekeek de opstelling even. 'Ziet er goed uit,' zei hij na een tijdje. Will was vindingrijk en bedacht voortdurend nieuwe uitdagingen voor zijn jonge leerling.

Maddie glimlachte naar haar commandant. 'Wil jij het ook een keer proberen?' vroeg ze. Ze zei het achteloos, maar er zat beslist een uitdagende ondertoon in haar stem.

Gilan zuchtte, nauwelijks waarneembaar. Als hij weigerde zou ze er eindeloos op terug blijven komen. Zijn eigen boog hing om zijn schouders, en hij pakte die terwijl hij zich naar de schietbaan begaf.

'Waarom niet?' zei hij. Hij bekeek de hooibaal wat nauwkeuriger. Hij zag de zes pijlen om de rode cirkel heen, en ook de ene erin, op een handbreedte van het midden.

'Wie heeft de roos geraakt?' vroeg hij, hoewel hij de verschillende markeringen op de pijlen maar al te goed herkende.

'Drie keer raden,' antwoordde Will.

Gilan gromde iets onverstaanbaars en pakte een pijl uit zijn koker. Maddie liep naar het touw aan de hooibaal. Terwijl zij eraan begon te trekken, hief Gilan langzaam zijn boog. Maar Maddie hield hem tegen.

'Je mag vijf seconden kijken, dan geef ik aan dat je je moet

omdraaien,' legde ze uit. 'Daarna roep ik dat je weer terug mag draaien, en dan moet je schieten.'

'Zonder eerst te mikken?' informeerde hij.

Ze keek hem met grote, onschuldige ogen aan. 'Zoals je wilt,' antwoordde ze.

'Hm-mm,' antwoordde Gilan. Hij nam de snelheid en de beweging gauw in zich op en legde die vast in zijn geheugen, zodat hij ze met zijn geestesoog kon blijven zien, ook als hij er met zijn rug naartoe stond.

'Draai!' riep Maddie, en de commandant draaide zich van het doelwit af. Maddie glimlachte en stond op het punt de beweging van de hooibaal te veranderen, maar Will maakte haar met een kort hoofdknikje duidelijk dat ze dat niet moest doen. Gilan mocht dan al heel lang een goede vriend van hem zijn, maar hij was inmiddels hoger in rang dan zij en het was misschien ongemakkelijk als hij miste. Ze haalde haar schouders op en veranderde niets aan de zwaairichting van de hooibaal.

'Draai!' riep ze weer.

Gilan draaide zich weer om, hief zijn pijl-en-boog en vuurde vrijwel onmiddellijk een pijl af. Een fractie van een seconde later trof die de zijkant van de hooibaal. De pijl vloog tollend naar opzij.

Ongezien slaakte Gilan een zucht van verlichting. Hij was hier niet op voorbereid geweest en had niet kunnen oefenen, en in dat licht bezien was het best een goed schot. Hij nam aan dat Will en Maddie al geruime tijd bezig waren geweest. Maddie deed haar best het niet te laten merken, maar ze had duidelijk verwacht dat hij het doel helemaal zou missen. Ze was slecht in het verbergen van haar teleurstelling.

'Mooi schot,' zei Will, en hij gebaarde naar de boshut. 'Kom binnen, dan zal ik koffie zetten. Maddie,' riep hij naar zijn leerling, 'verzamel jij de pijlen, en zorg je ook even voor Bles?'

‘Zeker, Will,’ antwoordde ze gehoorzaam, en ze haastte zich te doen wat hij vroeg.

Will draaide zich naar de boshut en sloeg een kameraadschappelijke arm om Gilans schouder. De commandant was lang voor een Jager en Will moest hoog reiken om dat te doen.

‘Zoals ik dus al vroeg,’ zei hij. ‘Wat brengt jou naar Redmont?’